

средата се впуска в диалектиката”⁹. В нашия, т.е. в Яворовия случай, средата е осъдена на изчезване, а заедно с нея съвсем очевидно изчезва и диалектиката.

И така, ходът на Яворов по унищожаване на средата е ясно изразен: “добро-и-злото” все още удържа някаква среда - макар и притиснато, паратактичното “и” все още продължава някак да върти сферата. В “истини-лъжи” обаче “и”-то вече е заличено, останал е само дефисът. А в думи като “богоскот” е заличен дори дефисът. Тази Яворова алхимическа процедура има своята осъзнатост във вид на манифест-рецепта, на “Изумруден скрижал” - и това, разбира се, е стихотворението “Една дума”: “Добро и зло, началото и края - /събрал ги бих в една-едничка дума”. Тази алхимическа телеология е съвсем отчетлива: всички метали са злато, всичко е едно, само че несъвършено и трябва да се доведе чрез процедури по унищожаването и заличаването на несъвършеното до едното съвършено, което е злато, казват средновековните мъже, надвесени над своите пламъци и адски дим; там, където “антитетическият ход на мисълта е безначален. Тезата е дадена априорно. Всичко се състои в това, колко от извънсъщностното трябва да се олющи”¹⁰. Анти-тезите са незавършено Едно, имплицитно казва пък Яворов и затова се стреми да ги доведе до една-едничка дума. Тя е съвършена, но, за да се стигне до нея, трябва да се унищожат излишъците изразявано, остатъците различие, които всъщност са езикът. Тази дума не принадлежи на несъвършения език - той я съдържа, но трябва да умре, за да я прояви, трябва да замлъкне, за да я назове: “Език не ще я никога издума... аз я зная/ без слогове, без звук”.

За щастие, езикът изобщо не разбира какво му правят в името на Едната Дума, както и някогашните метали не са искали да се усъвършенстват до злато, и, колкото и да са подлагани на най-разнородни заличавания, не са се подчинили на превръщането им в Едно съвършено нещо. Алхимиците са страдали стоически, а някои, казват, дори са полудели напълно. Яворов също изпада в афекти в стихотворението “Една дума”: “и хрянсал бих чело в стената”, но езикът продължава да не се трогва и продължава да протича. Неологистиката така и не успява практически да стигне до “едната

⁹ Хегел, цит. съч. История на философията, с. 208.

¹⁰ Рабинович, цит. съч., стр. 167.